

Valamikor az idők kezdetén, 2004-ben, amikor Fél-szigetre elmenni egy kisebb világkörüli utazásnak számított, amikor egy évig készültünk a fesztiválra és a fellépők teljes listáját kívülről, napra és időpontokra leosztva tudtuk, akkor, tehát 2004-ben, nem gondoltam volna, hogy valaha szkeptikusan teszem be a lábam egy vásárhelyi fesztiválra is. Ráadásul pont a Weekend-re.

Ha fesztivált szerveznék, vagyis kidobnék egy terméket a piacra, hacsak nem valaki felkérne, hogy tessék, költs el egy táska pénzt, akkor **keresnék valamit, amivel meg tudnám különböztetni a rendezvényem**. Úgy nőnek ki a – ugyanazokat a – magyar előadókat felvonultató fesztiválok a földből, mint a gomba, s ha nem magyarok, akkor pont Erdélyben ott van három titán-fesztivál és két óriásdiáknapi, plusz a romániai összes hippifesztivál a tengertől az erdőkön át a hegyek tetejéig. Azon gondolkodom, hogy **vajon mire gondoltak a Vibe szervezői**, amikor kitalálták, hogy „csináljunk még mi is egy fesztivált!”.

Az átlagkorosztály

nagyjából húsz volt, a kilenc-tizedikes bolyais diákok mint alsó-, az egy-két ötvenes fickó mint felsőérették. A legtöbben a sikeres vagy sikertelen érettségire vagy a második vizsgaidőszakot ünnepelték, mert inni mindig van oka az embernek, és hát ezen a fesztiválon, **ha valamit lehetett csinálni, akkor az a piálás**

volt. Én tudom, én itattam.

A tizennyolcéven aluliak fehér karszalagot kaptak, kivéve azokat, akiknek a barátaik valamilyen szervezőn keresztül hozzájutottak VIP-karkötőkhöz és eladogatták 150 lejekért egymás között. Azoknak nem fehér karszalagjuk volt, hanem VIP. Persze tőlünk is elkérték az első fesztiválokon a személyi igazolványainkat – ha volt nekünk – és ők döntötték el, hogy kiszolgálnak-e sörrel vagy nem, de itt olyan helyzet is volt, hogy eszedbe sem jutott megkérdőjelezni a nagykorúságot.

„Hét hetvenkettős tátrateát kérünk, bástyá, és külön kártyával fizetjük!” Jól van, bástyá, de vajon egy személyit kérhetek? És ezt csak a második ilyen kör után kérdeztem meg, mert úgy voltam vele, hogy ne én legyek az oka, hogy nem telik nekik jól. Kacagtak, elmentek és azután sem láttam őket soha többé. Mint a mesékben.

Kezeket a magasba, Vibe-fesztivál!

A napközbeni vagy koraesti színpados koncerteken – kivéve a *Wellhellot*, a *Dub Pistolst* és a Kistehént – félközönség sem volt. Ez a

Jax Jones

, akit én nem is ismerek, el sem jött, és állítólag már hónapok óta lehetett tudni, de állítólag akkora húzónév volt, hogy nem lehetett ezt elmondani, csak egy-két nappal a fesztivál előtt. És akkor persze, negyvennyolc óra alatt szereztek egy menő francia dj-t helyette.

És ha valaki azon gondolkodna, hogy milyen típusú bulik voltak, akkor azzal a szlogennel tudnám összefoglalni, ami éjfél után az idő múlásával egyenesen arányosan egyre többször és többször hangoztatott fel: „kezeket a magasba, Vibe-fesztivál!” és/vagy „Put your hands up, Vibe-festival!”. Ezek a szlogenek **egy bizonyos bulizó típusnak szólnak, és senki másnak, akiknek az éjjel soha nem érhet véget**.

Egy fiatal elsőfesztiválozó úgy foglalta össze a tegnap esti bulit, hogy „képzeld el, áll melletted a crush-od (értsd: ember, aki kicsit jobban tetszik, mint a többi), megy a kémia, mindketten érzitek, hogy valami van, megy a szuper szám, meg is lepődsz, hogy ez a dj bekeverte, álltok ott ketten, és a vibe mint valami fénygolyó, amit az öledben kell tartanod, annyira meleg és szeretetteli, és akkor jön a drop (az elektronikus zenében egy hangulatfokozó ritmusváltás) és elkezdti ezt a fénygolyót, mint valami kés, szabályosan döfködni, amíg az már levegőt sem vesz, amíg kimúlik belőle minden élet és meg nem szűnik teljesen létezni”.

A szervezők gondolták,

csinálnak egy, a **Tusványoshoz hasonló értelmiségieskedő, beszélgetős, bemutatkozás, ismerd meg a fiatal alkotókat sorozatot**, ahova meghívtak amúgy egészen releváns személyiségeket is, és volt kábé öt RMDSZ-es politikus. De, ha jól emlékszem, jelentkezni lehetett erre az egész Koli-ügyre. Kíváncsi lennék, hányan jelentkeztek összesen, és abból milyen alapon választották ki azokat, akiket. Közönsége mindenesetre nem mondhatni, hogy lett volna. A fociátor viszont tele volt.

És önkéntelenül eszembejutnak ilyen kérdések, hogy ha már egy diákszövetségnek ennyi köze van egy fesztivál szervezéséhez, akkor nem-e kéne egy fokkal magasabbra rakni a mércét, mint nem-tudom-milyen dj tőttötcigik és barátaik. **Mert az ember milyen? Azt hallgatja, amit adnak** neki, és az ember gyarló és csemer, főleg a fiatal, akinek tudsz annyi fényt (szörpös-szénsavas vodka) tölteni, hogy a két órán belül harmadszor berakott számra is ugyanúgy ordít, mintha először tetted volna be.

És távol álljon tőlem a sznobéria, de ez a fesztivál vagy nagyon határozottan körülírta a célközönségét, vagy csak simán el sem gondolkodott rajta. Ha pedig gondolkodott, akkor nem tart túl sokra minket, résztvevőket.

Kiket hívjunk el?

Olyanokat, akiket mindenki más. Nem fogják unni? Hadd el, isznak eleget, úgyse az a lényeg. Esetleg még egy-két dj-t hívjunk meg? Jaja, de ne túl drágákat, és olyanokat, akik jó sok slágert mixelnek meg. Építsünk még egy-két dobozt, hogy töltsük fel a teret, de cigit semmiképpen se lehessen vásárolni bent. Miért? Csakúgy.

Lehet azért, mert a pultnál dolgoztam, rengeteg ismerős arcot láttam, gyakorlatilag **fél Udvarhely ott volt.**

De az udvarhelyiek is, mint minden jó székel a hazai terméket szeretik. Hiába volt ott egy arénányi hely, ő akkor is a hazai kiskocsmája sátrában hallgatta a hazai kiskocsmájához szokott zenét.

Hogy sikeres volt-e a fesztivál, majd eldöntik a szervezők; hogy jobb volt-e, mint a tavalyi, majd eldönti a közönség; hogy lehet-e jobban, lehet. És **el tudom képzelni, hogy van, akik**

büszkék és fontosnak érzik magukat

hogy 3-4 napot fel tudtak tölteni rendezvényekkel, és el tudtak adni egy párszáz jegyet, de bármilyen szervezés óriási felelősséggel jár és nem csak panem et circenses (kenyeret és cirkuszt) kell a népnek.